

dr. Monostori Róbert
ügyvéd

iroda: 6726 Szeged, Bérkert utca 37., kamarai azonosító szám: 36072096
telefon: +36 (30) 289 44 11, e-mail: monostori.robert.ugyvéd@gmail.com, cégkapu: 53042057#cégkapu

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 0 2 2 0 - 0 / 2025
Érkezett:	2025 JAN 28.
Erkezés módja	
ROSZTÁJ	EGYÉB:
Példány: 1	Kezelőiroda:
ügyszám: 51/AlkI/Mf/2022	

Alkotmánybíróság
a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma, mint elsőfokú bíróság útján

BUDAPEST

Donáti utca 35-45.

1015

VESZPRÉMI TÖRVÉNYSZÉK VESZPRÉM	
Erkezett: postán, elektronikus úton, faxon, e-mailben	
2025 JAN 22.	
Példány: 1	Mell.: 5 db
Az irat: 101.K.700.514/2023/26	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **OROSVÁRI ZSOLT**

[redacted], felperesi indítványozó,
hivatkozva az általam a [redacted]

[redacted] **KORMÁNYHIVATAL** [redacted] szám alatti
székhelyű alperessel szemben rokkantsági ellátás tárgyában hozott határozat bírósági felülvizsgálata
íránt indított, és a **VESZPRÉMI TÖRVÉNYSZÉK KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA** előtt
101.K.700.514/2023. lajstromszám alatt folyamatban volt elsőfokú közigazgatási peres eljárásra,
majd az általam előterjesztett felülvizsgálati kérelem eredményeként a **KÚRIA** előtt
Kfv.VII.45.127/2024. lajstromszám alatt folyamatban volt felülvizsgálati eljárásra, a Kúria 2024.
év október hónap 22. napján kelt és részemre 2024. év november hónap 27. napján az eljárásban
eljárt és egyben hivatalos iratok átvételére feljogosított jogi képviselőm, **DR. SZEPESHÁZI PÉTER**
[redacted] ajtószám alatti székhelyű egyéni ügyvéd részére
elektronikus úton cégkapun keresztül kézbesített 2. sorszámú felülvizsgálati végzésével szemben az
Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 30. § (1) bekezdésében
megszabott határidőben az ide **F/1.** sorszám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm,
DR. MONOSTORI RÓBERT egyéni ügyvéd [redacted]

[redacted] útján az alábbi

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy
a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma 101.K.700.514/2023/26. sorszámú jogerős
ítélete és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VII.45.127/2024/2. sorszámú végzése az
Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe (törvény előtti egyenlőség), XV. cikk (2) bekezdésébe
(diszkrimináció tilalma), a XV. cikk (5) bekezdésébe (fogytékkel élők védelme), a XIX. cikk (1)
bekezdésébe (szociális biztonsághoz való jog) és a XIX. cikk (2) bekezdésébe (szociális biztonság
biztosítása) ütköző módon alaptörvény-ellenes, és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján a jogerős
ítélet valamint a felülvizsgálati végzés megsemmisítése mellett utasítsa a Veszprémi Törvényszék
Közigazgatási Kollégiumát új eljárás lefolytatására és a jelen alkotmányjogi panaszban kifejtettek
alapján, annak megfelelő új határozat hozatalára.

INDOKOLÁS

Az eljáró bíróságok által megállapított tényállás szerint 1984. év október hónap 15. napjától 2010. év október 30. napjáig terjedő időszakban 16 év 85 nap szolgálati időt szereztem. A 2010. év március hónap 30. napjától 2010. év október hónap 30. napjáig terjedő időszakban a Közép-dunántúli Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság, mint alperesi jogelőd 29-03311/2010/31. számon 2010. év április hónap 30. napján kelt határozata alapján rehabilitációs járadékban részesültem. A döntés alapjául az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet I. fokú szakértői bizottsága 2008. év november hónap 20. napján kelt szakvéleménye szolgált, amely szerint össz-szervezeti szinten az egészségkárosodásom mértéke 55% volt. A rehabilitációs járadék összegének kiszámítása a rokkantsági nyugdíj szabályai szerint történt, annak összege a rokkantsági nyugdíj összegének 120 százaléka volt és III. rokkantsági csoportba sorolt ellátottként 76.007,- (Hetvenhatezer-hét) Ft havi átlagkereset figyelembevételével 44.465,- (Negyvennégyezer-négyezerhatvanöt) Ft havi összegű rokkantsági nyugdíj került részemre folyósításra.

Ezt követően a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: **Mmtv.**) 33. § (1) bekezdése alapján a korábbi III. csoportos rokkantsági nyugdíjamat „átfordításra” került rehabilitációs ellátásra, az ekként került továbbfolyósításra, változatlan – időközben emelt – összegben.

Ezt követően az alperes 2015. év október hónap 05. napján felülvizsgálatot végzett, amelynek eredményeként esetemben C2 komplex minősítést állapított meg, és a 2015. év október hónap 14. napján kelt 76-2-02266/2015/7. sorszámú határozatával a korábbi rehabilitációs ellátásomat megszüntette, ezzel egyidejűleg 2016. évi január hónap 01. napjától kezdődően rokkantsági ellátást állapított meg részem le az Mmtv. 12. § (1) bekezdés b) pontja, a 33/A. § (1) bekezdés a) pontja és a (2) bekezdés c) pontja alapján. Ennek során figyelembe vette, hogy a rokkantsági ellátás összege a havi átlagjövedelem 60 százaléka, de legalább a minimálbér 45 százaléka és legfeljebb a minimálbér 150 százaléka.

Ezt követően az alperes a 2023. év március hónap 08. napján kelt, a közigazgatási peres eljárásban előterjesztett keresettel támadott 76-2-02266/2015/1. ügyszámú és FE/RSZ/01561-1/2023. iktatószámú határozatával döntött a 2016. év január hónap 01. napjától megállapított rokkantsági ellátásom továbbfolyósításáról. A határozat indokolásában megállapításra került, hogy az Mmtv. 19. § (1a) bekezdés a) pontjában foglaltak esetemben teljesültek, ezért a komplex felülvizsgálatot nem kell lefolytatni, hiszen a rám irányadó öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig hátralévő idő a 10 évet nem haladja meg. A döntés eredményeként a rokkantsági ellátásom összege változatlan maradt, az jelenleg havonta 93.940,- (Kilencvenháromezer-kilencszáznegyven) Ft.

Az alperes fenti határozatával szemben a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma előtt közigazgatási pert indítottam, amelyben elsődlegesen kértem a közigazgatási határozat megváltoztatását akként, hogy 2023. év április hónap 01. napjától kezdődően havi 194.790,- (Egyszázkilencvennégyezer-hétszázkilencven) Ft, míg 2024. év január hónap 01. napjától kezdődően a mindenkor alapösszeg 150 százalékának megfelelő rokkantsági ellátást állapítsanak meg részemre. A keresetlevelemben másodlagosan a fenti határozat akként történő megváltoztatását kértem, hogy 2023. év április hónap 01. napjától kezdődően havi 129.860,- (Egyszázhuszonkilencezer-nyolcszázhatvan) Ft, míg 2024. év január 01. napjától kezdődően a mindenkor alapösszeggel megegyező összegű rokkantsági ellátást állapítsanak meg részemre. Arra

az esetre, amennyiben a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma a fentiek teljesítésére nem látta lehetőséget, úgy harmadlagosan a fenti határozat részbeni hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kértem akként, hogy az alperes az új eljárásban az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmemnek megfelelő indokok alapján hozza meg új határozatát. A közigazgatási per során kezdeményeztem, hogy a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma egyedi normakontroll iránti eljárást kezdeményezzen az Alkotmánybíróság előtt a rokkantsági ellátásra vonatkozó, engem diszkrimináló szabályozás, a szociális biztonság sérülése és az emberi méltóságot sértő ellátás kapcsán.

A Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma az ide **F/2.** sorszám alatt csatolt 101.K.700.514/2023/26. sorszámú jogerős ítéletével a keresetemet elutasította. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a közigazgatási per tárgya kizárólag az alperes 2023. év március hónap 08. napján kelt FE/RSZ/01561-1/2023. iktatószámú határozata, amely a részemre 2016. év január hónap 01. napjától megállapított rokkantsági ellátás továbbfolyósításáról rendelkezett. A Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma megállapította, hogy az alperesi döntés az Mmtv. 19. § (1a) bekezdése, az Mmtv. 15/A. § (2) bekezdés a) pontja, az Mmtv. 15. § (3) bekezdése és az Mmtv. 17. § (1) bekezdése alapján született, ugyanakkor ezen jogszabályi rendelkezések megsértésére a peres eljárás során nem hivatkoztam, hanem az Mmtv. 12. § (1) bekezdése és a megváltozott munkaképességű személyek ellátásaival kapcsolatos eljárási szabályokról szóló 327/2011. (XII. 29.) Kormányrendelet (a továbbiakban: **Kormányrendelet**) 8/A. §-a alapján a fő kereseti hivatkozásom a rokkantsági ellátás havi összegének sérelmezése volt. Az elsőfokú bíróság az ítéletében, annak indokolása [32] bekezdésében megállapította, hogy az alperesi döntés a rokkantsági ellátás havi összegének kiszámítására rendelkezést nem tartalmaz, tekintettel arra, hogy a törvényszék álláspontja szerint a 2015. év október 14. napján kelt 76-2-02266/2015/7. számú határozat rendelkezett az ellátás havi összegének mértékéről, amely azonban a közigazgatási peres eljárásnak nem képezte tárgyát, annak vizsgálatára a törvényszék álláspontja szerint jogköre nem volt.

A Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma az ítélete indokolásában kiemelte, hogy a megváltozott munkaképességű személyek ellátásai személyhez kötött és az adott személy egészségi állapotától függő ellátások, az ellátás havi összege megállapítása szempontjából a megváltozott munkaképességű személy családi körülményei, eltartott gyermekeinek száma és az egyéb bevételei nem vehetők figyelembe. Az elsőfokú ítélet rögzíti azt a tényt is, hogy az eljárás során a rokkantsági ellátásom havi összegének Alaptörvénybe ütközésére hivatkozva egyedi normakontroll eljárás iránti bírói kezdeményezésre tettem indítványt, annak feltételeit azonban a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma nem látta fennállónak. Ennek kapcsán a törvényszék rögzítette, hogy az általam hivatkozott Mmtv. 12. § (1) bekezdését és a Kormányrendelet 8/A. §-át, továbbá az Mmtv. 33/B. §-át jelen peres eljárásban nem lehet alkalmazni, ugyanakkor a konkrét alperesi közigazgatási döntésben felsorolt jogszabályhelyek alaptörvény-ellenességére nem hivatkoztam, ezért a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma az Alkotmánybíróság eljárását nem kezdeményezte.

Az elsőfokú jogerős ítélettel szemben a 2024. év szeptember hónap 19. napján kelt, ide **F/3.** sorszám alatt csatolt beadványomban felülvizsgálati kérelemmel éltem, amelyben elsődlegesen kértem a Kúriát, hogy a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma elsőfokú jogerős ítéletének a Kp. 121. § (1) bekezdés b) pontja alapján történő megváltoztatásával az alperes 2023. év március hónap 08. napján kelt 76-2-02266/2015/1. ügyszámú és FE/RSZ/01561-1/2023. iktatószámú határozatának megsemmisítése mellett az alperest új eljárás lefolytatására és új

határozat meghozatalára kötelezze akként, hogy a megismételt eljárásban az alperes az elsődleges kereseti kérelmemnek megfelelő mértékű rokkantsági ellátást állapítson meg részemre, míg másodlagosan kértem a Kúriát, hogy a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma 101.K.700.514/2023/26. sorszámú jogerős ítéletét a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján egészben helyezze hatályon kívül, és kötelezze a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiumát új eljárás keretében az elsődleges kereseti kérelmemnek megfelelő határozat meghozatalára.

A felülvizsgálati kérelmemben, annak befogadhatósága kapcsán a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: **Kp.**) 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontjára hivatkozva előadtam, hogy a peres eljárás nagy társadalmi jelentőségű ügyben indult, hiszen Magyarországon igen sok magyar állampolgár él rendkívüli alacsony ellátásából. A felülvizsgálati kérelem érdemi részében hivatkoztam arra, hogy a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma nem merítette ki a kereseti kérelmet, amely sérti a Kp. 85. § (1) bekezdését, de még inkább a Kp. 86. § (1) bekezdését, továbbá a Kp. 84. § (2) bekezdése és a Kp. 6. §-a alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdését. Az Mmtv. általános indokolása kapcsán utaltam arra, hogy a jogalkotó célja volt az ellátásokhoz kapcsolódó szabályozással a létbiztonság megteremtése és megjelöltem, hogy Alaptörvénybe ütköző tényleges diszkrimináció (mégpedig kirekesztő alapjogi megkülönböztetés) lelhető fel abban, hogy egy ugyanolyan járulék-befizetési adatokkal és szolgálati idővel rendelkező, ám a rokkantsági ellátás összegét jelenleg megállapítani kérő magyar állampolgár esetében a megállapított rokkantsági ellátás összege lényegesen magasabb. Ennek igazolására még az elsőfokú eljárás során a 2024. év április hónap 12. napján kelt beadványomhoz, annak 3. pontjához kapcsolódóan csatoltam egy, az alperes által 2022. év november hónap 24. napján meghozott határozatot, amely egy hozzám hasonló paraméterekkel rendelkező kérelmező esetében a részemre folyósítottnál lényegesen nagyobb összegű ellátást hagyott jóvá.

A Kúria a 2024. év október hónap 22. napján kelt, és ide **F/4.** sorszám alatt csatolt Kfv.VII.45.127/2024/2. sorszámú felülvizsgálati végzésével a felülvizsgálati kérelmem befogadását megtagadta. A Kúria a végzés indokolása [20] bekezdésében rögzítette, hogy a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségét önmagában a társadalombiztosítási, egészségbiztosítási ellátásban részesülők száma, illetve, hogy a Központi Statisztikai Hivatal által szolgáltatott adatok szerint a saját jogon járó nyugdíjban és ellátásban részesülők teljes ellátásának havi összege milyen mértékű, nem alapozza meg, ugyanis ezekből az adatokból nem lehet megalapozott következtetést levonni arra, hogy a perbeli ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a jogalanyok széles körét érinti. A felülvizsgálati kérelemben előadottak nem valószínűsítik azok egyedi tényállású ügyön túlmutató súlyát, jelentőségét sem. Ilyen típusú perek sorozatos előfordulásáról a Kúriának nincs hivatalos tudomása.

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján álláspontom szerint a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma 101.K.700.514/2023/26. sorszámú elsőfokú jogerős ítélete és a Kúria Kfv.VII.45.127/2024/2. sorszámú felülvizsgálati végzése az én, mint felperesi indítványozó Alaptörvényben biztosított jogaimat sérti, másrésztől igazolja azt, hogy a jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem, hiszen a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma elsőfokú jogerős ítéletével szemben a Kúriához fordultam rendkívüli jogorvoslatért felülvizsgálati kérelemmel, a Kúria pedig a bírósági eljárást felülvizsgálati végzésével érdemi vizsgálat nélkül fejezte be, amely döntéssel szemben további jogorvoslatnak helye nincs. Jelen ügyben perújítási vagy jogegységi panasz eljárás nem indult, ilyen nincs folyamatban.

Álláspontom szerint a Kúria megalapozatlanul jutott arra következtetésre, hogy a közigazgatási peres eljárás során megjelölt körülmények és jogszabályok nem társadalmilag kiemelt jelentőségűek, azok érdemi vizsgálata szükségtelen. Az eljárás során mindvégig hivatkoztam arra, hogy a megváltozott munkaképességű személyek ellátásaira vonatkozó jogszabályok, különösen az Mmtv. 12. § (1) bekezdése, az Mmtv. 33/B. § (1) bekezdése és a Kormányrendelet 8/A. §-a a magyar állampolgárok széles körét érintően alaptörvénybe ütközőek, amelyre legjobb példa a fent már hivatkozott, általam becsatolt anonimizált alperesi határozat.

A kérdés társadalmi jelentőségét jól mutatja, hogy az általam felvázoltakból, abból a tényből, hogy ma Magyarországon milyen sok honfitársam él a rokkantsági és rehabilitációs ellátásokon túlmenően az öregségi vagy egyéb nyugellátások kapcsán is létminimum környékén vagy alatta, Magyar Péter, a Tisza Párt elnöke is megpróbál politikai tőkét kovácsolni (például: <https://www.facebook.com/peter.magyar.102/posts/pfbid0DHSKewraS9GkjjvqkhyzbqRND59NrWWZZWinRrhBwCu1VsypVeVSNqxz6rmLsLhl>), a közvéleménykutatások alapján nem is eredménytelenül. Véleményem szerint közismert ténynek számít az is, hogy milyen sok magyar állampolgár él létminimum alatt (például: <https://index.hu/belfold/2024/03/09/nyugdij-létminimum-kutatas-valsag-tizenharmadik-havi-valsag/>), így számomra érthetetlen, a valóságtól elrugaszkodott és ténszerűen nem igaz a Kúria általi befogadás megtagadásának indoka. Nyilván nincs rálátásom a bíróságok peres gyakorlatára olyan értelemben, hogy meg tudjam állapítani azt, hogy a Kúria hivatalos tudomása arról, hogy a tárgykörben nem indultak tömegesen perek, megfelel-e a valóságnak, ugyanakkor már az elsőfokú eljárás során is hivatkoztam az Európa Tanács álláspontjára, amely az emberi jogok és a szegénység kapcsán megállapította, hogy a szegénység egyaránt lehet oka és következménye az emberi jogok megsértésének. Tehát nemcsak az igaz, hogy az ember jogok sérülése szegénységhez vezethet, hanem az is, hogy a szegénység növeli az emberi jogi jogsértések kockázatát. Az államoknak jogi kötelezettségei vannak a szegénységben élőkkel szemben. Ezek a kötelezettségek az emberek társadalmi, gazdasági, kulturális, polgári és politikai jogain alapulnak. A Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya értelmében az államnak „mind saját erejéből, mind pedig a nemzetközi segítségnyújtás és együttműködés útján” biztosítania kell ezen jogok összességének gyakorlását. Ez azt jelenti, hogy a szegénység megszüntetése nem csupán az egyes országok kötelessége. Mivel az emberi jogok oszthatatlanok, kölcsönösen összefüggnek és kapcsolódnak egymáshoz, a szegénység felszámolása szempontjából az összes emberi jog lényeges. Bizonyos jogokat azonban különösen fontosnak tekinthetünk ebben a vonatkozásban. Ebben jelölöm tehát meg annak az okát, hogy nem indultak tömeges peres a megváltozott munkaképességű személyek ellátása kapcsán Magyarországon, ebből azonban nem lehetséges azt a következtetést levonni, hogy nem lenne társadalmilag kiemelt jelentőségű jelen peres eljárás tárgya, a Magyar Állam ellátási kötelezettsége. Márpedig a Kúria azzal, hogy érdemi vizsgálatot nem folytatott le a felülvizsgálati kérelmem tárgyában és a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma nem kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, megsértették az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jogomat.

Amint arra a 2023. év december hónap 11. napján kelt beadványomban is hivatkoztam, Magyarország Kormánya a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága előtt 32312/23. számon néhai dr. Karsai Dániel által előterjesztett kérelem elfogadhatóságáról és érdeméről szóló észrevételeiben, annak 27. pontjában akként érvelt az életvégi döntések engedélyezése ellen, hogy „a magyar jog mindenkit megvéd a korai halál keresésére irányuló nyomástól, és megakadályozza, hogy mások elősegítsék a korai halált. A halálos betegek és a fogyatékkal élők mindannyian kiszolgáltatottak a valós vagy vélt társadalmi felfogásnak és elvárásoknak, saját függőségük, haszontalanságuk és reménytelenségük érzésének, ezért mentális képességeiktől függetlenül

mindannyian különleges védelemre szorulnak. A magyar társadalom nem bátorítja a betegeket arra, hogy a halált keressék, hanem gondoskodik róluk és támogatja őket.”.

A fentiek alapján véleményem szerint nem mellőzhető annak vizsgálata, hogy történt-e esetben alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása, és amennyiben nem, úgy mennyire tekinthető az Alaptörvénnyel összeegyeztethetőnek az általam csatolt anonimizált alperesi határozatban megállapított ellátás és a részemre folyósított eljárás összege.

Álláspontom szerint jelen alkotmányjogi panasz eldöntése szempontjából az alábbi jogszabályi rendelkezések vizsgálandók:

Az Alaptörvény preambulumát képező Nemzeti hitvallás szerint valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Az Alaptörvény R) cikk (1) bekezdése alapján az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

Az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése értelmében az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az Alaptörvény T) cikk (3) bekezdése szerint jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése értelmében az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

Az Alaptörvény II. cikke szerint az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés első mondata kimondja, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése alapján Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése értelmében Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

Az Alaptörvény XVI. cikk (3) bekezdés első mondata szerint a szülők kötelesek kiskorú gyermekükről gondoskodni.

Az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése értelmében Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegység, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.

Az Alaptörvény XIX. cikk (2) bekezdése szerint Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.

Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Mmtv. 3. § (2) bekezdés b) pont bb) alpontja szerint a rehabilitációs hatóság a komplex minősítés során megállapítja, hogy a megváltozott munkaképességű személy rehabilitációja nem javasolt, ezen belül egészségi állapota alapján tartós foglalkozási rehabilitációt igényel, azonban a komplex minősítés szakmai szabályairól szóló rendeletben meghatározott egyéb körülményei miatt foglalkozási rehabilitációja nem javasolt.

Az Mmtv. 12. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a rokkantsági ellátás havi összege a 3. § (2) bekezdés b) pont bb) alpontja és az 5. § (2) bekezdés b) pontja szerinti esetben a havi átlagjövedelem 60 százaléka, de legalább az alapösszeg 45 százaléka és legfeljebb az alapösszeg 150 százaléka.

Az Mmtv. 33/B. § (1) bekezdése alapján ha a 32. § (1) bekezdése alapján rokkantsági ellátásban részesülő személy vagy a 33. § (1) bekezdése alapján rehabilitációs ellátásban részesülő személy felülvizsgálatát követően rokkantsági ellátásra vált jogosulttá, és az ellátás összege a 2011. december hónapra járó ellátás időközi emelésekkel növelt összegénél alacsonyabb mértékben került meghatározásra, az érintett személy részére a megváltozott munkaképességű személyek ellátásait folyósító szerv 2022. március 31-éig 500.000,- Ft kompenzáció egyösszegű kifizetéséről gondoskodik, ha az érintett személy 2022. február 28-áig előzetesen nyilatkozik arról, hogy az ellátási összeg csökkenésével összefüggésben további igénye nincs.

A Kormányrendelet 2023. év december hónap 31. napjáig hatályos 8/A. §-a szerint a 2022. december 31-ét követő kezdő időponttól megállapított rokkantsági vagy rehabilitációs ellátásra való jogosultság esetén az Mmtv. 9. és 12. §-a szerinti alapösszeg 129.860,- forint.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LII. törvény (a továbbiakban: **Vht.**) 2023. év január hónap 01. napjától hatályos 62. § (1) bekezdés első mondata szerint a munkabérre vezetett végrehajtás esetén a levonás során mentes a végrehajtás alól a havonta kifizetett munkabérnek az a része, amely nem haladja meg a 60.000,- Ft-ot.

Álláspontom szerint az alperes, mint közigazgatási szerv, amikor rendelkezett a korábbi rokkantsági ellátás továbbfolyósításáról, egyidejűleg az ellátás összegszerűségéről is döntött, mégpedig akként, hogy annak mértékét változatlanul hagyta. E tényre figyelemmel jelen eljárás során az Mmtv. fent hivatkozott 12. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontja és annak utaló szabálya alapján az alapösszeget összegszerűen megállapító, a Kormányrendelet fent hivatkozott 8/A. §-a is alkalmazandó, hiszen ennek százalékos mértékében került megállapításra a rokkantsági ellátásom, amelynek továbbfolyósításáról, kvázi „helybenhagyásáról” az alperesi közigazgatási szerv döntött. Amennyiben ugyanis az összegszerűség kapcsán nem tartalmazna rendelkezést az alperesi határozat, az alperesi közigazgatási szerv nem kívánt volna a rokkantsági ellátás mértékéről is

döntést hozni, úgy nem a 2016. év január hónap 01. napjától kezdődően megállapított rokkantsági ellátás továbbfolyósításáról rendelkezett volna, hanem pusztán azt a tényt rögzítette volna határozatában, miszerint olyan életkorba léptem, hogy az Mmtv. 19. § (1a) bekezdésére figyelemmel komplex felülvizsgálatot esetemben végezni nem szükséges. Ehhez képest rendelkezett az alperesi közigazgatási szerv a rokkantsági ellátás továbbfolyósításáról, amely már nyilvánvalóan az ellátás összecszerűségére vonatkozó döntés, ezért álláspontom szerint az összecszerűsége és annak megállapítására vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazandók rá, amely viszont lehetővé teszi adott esetben azok alaptörvény-ellenességének vizsgálatát.

Az alkotmányossági aggályok kapcsán a preambulumok esetében felmerül a kérdés, hogy van-e a preambulumnak jogilag kötelező ereje. Igenlő válasz esetében ugyanis kizárólag a preambulum alapján is el lehet bírálni egy alkotmányossági problémát, illetve arra alapítottnak lehet döntést hozni. A választ az Alkotmánybíróság mindeztidáig csupán a korábbi Alkotmány preambulumát vizsgálva ítélte meg. Határozatában felhívta a figyelmet, hogy a kérdés eldöntése több szemponttól függ: így az adott alkotmány megalkotásának a körülményeitől, a preambulum jellegétől, az alkotmány szerkezetétől és az alkotmány más rendelkezéseitől. A korábbi Alkotmány esetében az Alkotmánybíróság nemlegesen válaszolt a kérdésre, mivel az az alkotmányos szabályozásra nézve fogalmazott meg célokat, ám közvetlenül a preambulumból nem volt levezethető alkotmányos jog [32/1991. (VI. 6.) AB határozat]. A testület ennek fényében értelmezte a szociális piacgazdaság és a szociális jogállam kifejezéseket, ám mindkét esetben csupán államcélként minősítette azokat, kiemelve, hogy azok az elvek az Alkotmány szövegében nem köszönnek vissza [33/1993. (I. 28.) AB határozat, 772/B/1990. AB határozat]. Az Alaptörvény esetében viszont a Nemzeti hitvallásban több olyan alapjogra kiterjedő rendelkezés is található, amely az Alaptörvény szövegében is megismétlődik: ilyen az emberi méltóság és az egyéni szabadság.

Formai értelemben az Alaptörvény egy különleges törvény, amelynek minden más törvénynek meg kell felelnie, ezáltal a törvények törvénye. Az Alaptörvény rendelkezéseinek értelmezésére vonatkozó elv dr. Patyi András, dr. Schanda Balázs és dr. Varga Zs. András (aki a kúriai döntést hozó tanácsban is szerepet vállalt) álláspontja szerint is az Alkotmánybíróság és a bíróságok számára is kötelezettséget jelent. Az Alaptörvény indokolása kimondja, hogy az Alaptörvény a jogrendszer alapja a jogrendszer csúcsán helyezkedik el, minden más jogszabály az Alaptörvényből ered, és azzal nem lehet ellentétes. Mindenki kötelességeként írja elő az Alaptörvény és a jogszabályok megtartását. Ez a rendelkezés azt is kifejezésre juttatja, hogy nincs kivételezett személy, társadalmi csoport vagy állami szerv, amely valamiféle erkölcsi vagy politikai okra hivatkozva felülemelkedhetne a jogszabályokon.

Az alapjogra vonatkozó szabályokat és azok korlátozását szintén törvény állapíthatja meg. Az Alaptörvény meghatározza a korlátozás feltételrendszerét. Erre csak akkor kerülhet sor, ha más alapvető jogot vagy alkotmányos értéket kell védeni, és a korlátozásnak meg kell felelnie a szükségességi-arányossági tesztnek. Szükséges továbbá, hogy a korlátozás ne érintse az alapjog lényeges tartalmát. Azt azonban az Alaptörvény nem határozta meg, hogy az egyes alapjogok esetében mi minősül lényeges tartalomnak, így az Alkotmánybíróságra hárult a korábbi Alkotmány alapján, hogy azt meghatározza. Erre vonatkozóan azonban a testület sem dolgozott ki általános, a fogalmak összevetésére alkalmas gyakorlatot, hanem esetről esetre határozta meg az egyes jogok ilyen tartalmát. A lényeges tartalom kapcsán van azonban egy abszolút korlát: ez az emberi élethez és emberi méltósághoz való jog, amely az ember érintetetlen lényegét tartalmazza. Ennek korlátozása esetén bizonyosan fennáll az Alaptörvény-ellenesség.

Az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot először 1990-ben értelmezte, amikor megállapította, hogy az ún. „általános személyiségi jog” egyik megfogalmazása. Az általános személyiségi jog „anyajog”, azaz olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható [8/1990. (IV. 23.) AB határozat].

Ahogy az a 2/2018. (IV. 6.) AB határozat indokolásának [12] bekezdésében is kifejtésre került, az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésének második mondata rögzíti, hogy minden magyar állampolgár – a tételesen felsorolt élethelyzetek esetén – törvényben meghatározott támogatásra jogosult. Az élethelyzetek felsorolásának alkotmányjogi jelentőségét mutatja, hogy az Alaptörvény negyedik módosítása a XIX. cikk (1) bekezdésében a „rokkantság” szövegrész helyébe a „rokkantság, fogyatékoság” szöveget léptette [4/2016. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [31]]. Az Alaptörvény XIX. cikkének normaszöveg-javaslatához fűzött indokolása szerint a XIX. cikk „rögzíti az állam azon szándékát, hogy minden magyar állampolgárnak megteremtse a biztonságot. Ennek érdekében azon élethelyzetekben, amikor – gyermekének születése, egészségi állapotának időleges vagy végleges romlása, hozzátartozójának vagy munkalehetőségének elvesztése miatt – a megélhetéséhez szükséges javak előteremtésére nem képes, valamennyi állampolgár jogosult törvény szerinti állami segítséget igénybe venni.” Az Alaptörvény XIX. cikke két esetben jogosultságról szól: a XIX. cikk (4) bekezdése állami nyugdíjra való jogosultságot említ, melynek feltételeit törvény állapítja meg, míg a XIX. cikk (1) bekezdésének idézett második mondata pedig – egyes speciális élethelyzetek fennállása esetén – törvényben alanyi jogon járó juttatásokat kell bevezetni, illetve fenntartani. Ebből következik, hogy bár a XIX. cikk jellemzően államcélokról, és nem alapvető jogokról szól, az Alaptörvénynek ez a cikke alaptörvényi háttérrel ad a felsorolt élethelyzetekre vonatkozó jogszabályoknak. A törvényi feltételek részletei vagy a jogosultság feltételei, mint konkrét részletszabályok nem az Alaptörvényből következnek, az alaptörvényi háttér csak azt jelenti, hogy az elvont jogosultság magából az Alaptörvényből ered [28/2015. (IX. 24.) AB határozat, Indokolás [34]].

Mindez azt jelenti, hogy az állampolgárok még az Alaptörvényben nevesített speciális élethelyzetek fennállása esetén is csak törvényben meghatározott mértékű támogatásra jogosultak, az egyes támogatások konkrét formáját és mértékét a törvényhozó szabadon határozza meg [3217/2014. (IX. 22.) AB határozat, Indokolás [24]]. Az egyes támogatási formákra vonatkozó jogszabályi rendelkezések részletszabályait (ideértve a támogatásra való jogosultság feltételeit és annak mértékét is) az Alaptörvény keretei között a jogalkotó szabadon alakíthatja [3230/2013. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [3]]. Ennek megfelelően, miközben az Alaptörvény egyértelműen úgy rendelkezik, hogy meghatározott élethelyzetek esetén a magyar állampolgárok jogosultak törvény szerinti állami segítséget igénybe venni, ezen állami segítség részletszabályait nem az Alaptörvény, hanem a hatályos törvények rögzítik. Ezek a törvények azonban tartalmuk tekintetében nem lehetnek ellentétesek az Alaptörvény egyes rendelkezéseivel, így a XV. cikk előírásaival sem. Márpedig éppen ez az az állítás, amelyre az eljárás során mindvégig hivatkoztam, miszerint a rokkantsági ellátás mértéke, annakösszecszerűsége és annak megállapítására vonatkozó szabályokban – a jelen beadványomban kifejtettek szerint – kirekesztő alapjogi megkülönböztetésben van részem, amely tehát az emberi méltóságom sérelmével járó hátrányos megkülönböztetés.

A Vht. fent hivatkozott 62. § (1) bekezdését 2023. év január hónap 01. napjától kezdődő hatállyal az egyes igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2022. évi LV. törvény 37. § 1. és 4. pontja építette be a Vht.-ba. Ezen módosító salátatörvény 37. §-ához fűzött indokolás szerint „szükséges

a végrehajtási eljárások során fogantatott letiltás és hatósági átutalási megbízás kapcsán az öregségi nyugdíjminimum összegéhez történő viszonyítás módosítása és a végrehajtás alól mentes összeg megemlése. Ekként a módosítás értelmében mentes a végrehajtás alól a 60.000,- Ft-ot meg nem haladó összeg, amely csak kivételes esetekben vonható végrehajtás alá (pl. születéssel járó költségek megfizetése). Továbbá megemlése kerül az az összeghatár is, amely felett korlátlanul letiltható a jövedelem.”. A jogalkotói cél az, hogy az adós rendelkezése alatt maradjon egy akkora minimumösszeg, amely a létfenntartáshoz szükséges, azaz amely a megélhetését – az adott hónapban – biztosítja. A Magyar Állam tehát kifejezett jogszabályt alkotott, amelyben meghatározta, hogy a létfenntartáshoz minimálisan szükséges összeg 2023. évben Magyarországon legalább 60.000,- Ft/fő, hiszen minden adós önálló személynek minősül egy végrehajtási eljárás során, így ezen összeg fejenként értendő.

Az Alaptörvény fent hivatkozott 28. cikke álláspontom szerint az Alkotmánybíróságra is vonatkozó kötelező előírás, hiszen a bíróságok körébe – különösen, amióta a Kúria döntéseinek felülvizsgálatára jogosult – az Alkotmánybíróság is beletartozik, tehát a józan észnek és a közjónak megfelelés az Alkotmánybíróság döntéseire is igaznak kell lennie. Ennek fényében a 28.500,- (Huszonnyolcezer-ötszáz) Ft összegben megállapított legkisebb öregségi nyugdíj összege a megélhetési költségek ismeretében nyilvánvalóan alkotmányosan nem fenntartható, annak reális értékben és a józan észnek megfelelő mértékben történő meghatározása szükséges, sőt, a Magyar Államot terhelő alkotmányos kötelezettség. Különös tekintettel arra a vitathatatlan tényre is, hogy maga a jogalkotó is ennél magasabb összeget tart a minimális életfeltételek fenntartására elegendő összegnek (lásd. a Vht. kapcsán fent előadottak), így az egymástól gyökeresen eltérő normatív összegek hatalmas feszültséget keltenek a jogrendszer egészében. Álláspontom szerint ugyanis jogalkotóként a Magyar Állam nem dönthet önkényesen úgy, hogy a minimális megélhetés feltételei különböző jogszabályok szerint 28.500,- Ft-ból teljesíthetők (öregségi nyugdíj legkisebb összege), vagy 60.000,- Ft-ból (végrehajtás alól mindenképpen mentes összeg, de a Vht. 79/A. § (2) bekezdése alapján ez 130.000,- Ft), vagy esetemben 58.437,- Ft-ból (a Kormányrendelet 8/A. §-a szerinti alapösszeg Mmtv. 12. § (1) bekezdés b) pontja szerinti 45%-os mértéke) vagy 266.800,- Ft-ból (a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról szóló 508/2023. (XI. 20.) Kormányrendelet 2. § (1) bekezdése szerint 2023. év december hónap 01. napjától kezdődően hatályos minimálbér összege), esetleg a Központi Statisztikai Hivatal által korábban közölt létminimum összege az irányadó (bár ez utóbbi számot ismerve erre biztosan nincs esély Magyarországon). E körben nyomatékosan hivatkozni kívánok a keresetemben és az alperesi védíratra benyújtott válasziratomban foglaltakra, amelyet jelen alkotmányjogi panaszomban megismételni nem kívánok, azok tartalmát változatlanul fenntartom, de kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az ott előadottakat is vegye figyelembe. Abból pusztán jelen alkotmányjogi panaszomban csak annyit kívánok kiemelni, hogy a rokkantsági ellátás mértékének a mindenkori minimálbérről (illetőleg annak meghatározott százalékaról) történő leválasztásával és a számítás alapjául az ún. alapösszeg (illetőleg annak meghatározott százaléka) bevezetésével a Magyar Állam szétnyitotta az ollót a 2016. év előtti és azt követő rokkantsági ellátás esetén, egyre inkább leszakítva a dinamikus emelkedő minimálbérről az alapösszeget, ezáltal csökkenhetett a kezdeti 65% körüli mértékről 35% körüli mértékre a minimálbérhez viszonyítva a rokkantsági ellátásom összege. Álláspontom szerint ez a Magyar Állam részéről egy jelen alkotmányjogi panaszban is kifejtettek szerinti „kiüresítő” magatartás, az Alaptörvényben biztosított emberi méltóságot sértő eljárás.

A fentiek azt támasztják alá, hogy a Magyar Állam szándékosan a szociális ellátórendszer és az Alaptörvényben védett szociális jogok és azok mögöttes tartalma kiüresítését eredményező lépéseket tesz, jogalkotást folytat, márpedig arra már az Alkotmánybíróság korábban is rámutatott,

hogy az egyes jogok kiüresítése azok elenyészését eredményezheti [32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [52]]. Jelen beadványban tehát nem azt állítom, hogy önmagában bármely ellátási összeg alacsony volta eredményezne alaptörvény-ellenességet, hanem azt, hogy a Magyar Állam, mint jogalkotó összességében olyan tevékenységet folytat, amellyel az emberi méltóságot, mint Alaptörvényben szabályozott alapjogot és a szociális biztonsághoz való jogomat veszélyezteti azzal, hogy ezen jogintézményt kiüresítve, az ellátások szociális biztonságot nyújtó fejlesztése helyett negatív irányban „visszafejleszti”, lényegében elenyészni hagyja ezeket a jogokat. Ez pedig álláspontom szerint nyilvánvalóan nem felel meg az Alaptörvény fenti hivatkozott XV. cikk (5) bekezdésének és a XIX. cikk (1) bekezdésének, a Magyar Állam, mint jogalkotó nem védi meg a szociális biztonsághoz való jogomat, és a jelen alkotmányjogi panaszomban kifejtettek szerint nem is törekszik annak megvédésére. Határozott álláspontom szerint a jogalkotó ezen kiüresítő magatartása a Nemzeti hitvallásban rögzített emberi létem alapját jelentő emberi méltóságot sértő alaptörvény-ellenes eljárás és egyben úgy gondolom, hogy ez a „kiüresítés” – bár jelen beadványomban jórészt a diszkrimináció egyik aspektusaként hivatkozom rá – önálló indokál is szolgálhat az alaptörvény-ellenesség megállapítására és ilyen értelemben világos kapcsolatot képez a keresetemben kifejtettekkel.

Ugyanakkor álláspontom szerint fontos körülmény, hogy az Mmtv. általános indokolásában a jogalkotó kifejtette, miszerint az Mmtv. „fő alapelve ennek a szemléletnek a tartós és hatékony megváltoztatása, a rehabilitáció előtérbe helyezése annak érdekében, hogy a megváltozott munkaképességű személyek hatékonyabb segítséget kapjanak a munkavállaláshoz, a keresőtevékenység végzéséhez, amellyel saját és családjuk fenntartásáról gondoskodni képesek. Mindez hozzájárulhat az állami gondoskodás lehetőségeitől való függőség megszüntetéséhez, az egyenlő esélyek biztosításához, lehetőséget teremtve a teljes értékű munka végzésére, az önfenntartásra, az életszínvonal növelésére.”. Az Mmtv. általános indokolásában az is rögzítésre került, hogy „a törvény az egészség fogalmát is komplexen kezeli, figyelembe véve az egyén fizikai, mentális és szociális körülményeit is.”. Tényként rögzíthető tehát, hogy a jogalkotó célja az volt, hogy a rokkant személy szociális körülményeire is figyelemmel legyen az ellátórendszer. Ennek érdekében a jogalkotó a kieső jövedelem pótlását célzó pénzbeli ellátásként határozza meg a rokkantsági ellátást olyan személyek részére, akik egészségi állapotuknál fogva nem rehabilitálhatóak. Rendkívül fontos kijelentés a jogalkotó részéről az Mmtv. általános indokolásában, hogy a „törvény” a jelenleg is érintett ellátásokban – rokkantsági, baleseti rokkantsági nyugdíj, rendszeres szociális járadék, átmeneti járadék – részesülő személyek számára biztosítja a szerzett jogok érvényesülését, a rehabilitálhatóság és foglalkoztathatóság szempontjait figyelembe véve kezeli az érintett ellátási csoportokat, szem előtt tartva a létbiztonságot.” A fenti indokolásban rögzítettek az Alaptörvény fent hivatkozott 28. cikke alapján kötelező iránymutatásul szolgálnak a bírósági jogértelmezés számára is, tehát legalább a bírósági eljárásokban megállapítható jogalkotói cél az volt, hogy a jövedelempótló támogatás mértékének meg kell felelnie annak, hogy én és a családom fenntartása abból megoldható legyen, hiszen jelenleg 2 kiskorú gyermeket tartok el úgy, hogy kereső tevékenységet egészségi állapotomnál fogva teljesen esetlegesen tudok végezni. Ráadásul a helyzetem annyiban is speciális, miszerint 2 kiskorú gyermekem nálam, mint édesapánál került elhelyezésre, ebből adódóan volt házastársam fizet számomra gyermektartásdíjat. A magyarországi családjogi joggyakorlat azonban tipikusan az édesanyánál helyezi el a szülők megegyezésének hiányában a kiskorú gyermekeket, amely esetemben azt jelentené, hogy nekem kellene a kb. 85.000,- Ft havi összegű rokkantsági ellátásomból még a volt házastársam részére gyermektartásdíjat fizetni. Márpedig a Magyar Állam, mint jogalkotó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:215. § (1) bekezdés első mondatában akként rendelkezett, hogy a kiskorú gyermek tartására a szülő a saját szükséges tartásának korlátozásával is

köteles. Ezt a kötelezettséget tehát a jogalkotó úgy terhelte rám, hogy egyidejűleg a Magyar Állam – szintén jogalkotóként – nem teljesíti a saját és család fenntartását lehetővé tevő ellátásom biztosítását, még csak nem is törekszik rá, hanem ellehetetleníti még a saját megélhetésemet is. Nem túl bonyolult számítással nyilvánvaló, hogy gyermektartásdíj nem fizetése esetén a Vht. 68/A. § (2) bekezdés a) pontja alapján a rokkantsági ellátásom 50%-a levonás alá vonható, tekintettel a Vht. 62. § (1) bekezdés második mondatára is. Ebben az esetben a Magyar Állam álláspontja szerint hozzávetőlegesen 42.500,- Ft elegendő a megélhetésre és ez nem sérti az emberi méltósághoz való jogomat, s nem ellentétes a jelen beadványomban foglaltakkal, pl. a Vht. 62. § (1) bekezdésében foglalt 60.000,- Ft-os szabállyal.

A fentiekén túlmenően kiemelten hivatkozni kívánok esetemben a diszkrimináció tilalmának megsértésére, amely az Alaptörvény XV. cikkében, különösen annak (1) és (2) bekezdésében szabályozott tilalom. A jogképesség általánossága tehát szoros összefüggésben áll az egyenlőség és egyenjogúság követelményével, amelynek másik oldala a diszkrimináció, azaz a megkülönböztetés tilalma [32/2021. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [56]]. Ezen jogok egyben minden más alapjoggal is összefüggnek, ugyanakkor mégsem minden megkülönböztetés tilalmazott általános jelleggel, hiszen bizonyos esetben az államnak kötelezettsége pozitív diszkriminációt alkalmazni. Ekként tehát nem általában a különbségtétel tilalmazott, hanem az igazolható ok nélkül történő megkülönböztetés.

Szintén eltérő szabályok érvényesülnek a diszkrimináció tilalmával kapcsolatban, amely esetben csak valamely észszerű indok miatt kerülhet sor a korlátozásra, és a szabályozásnak az összehasonlíthatóság és az indokoltság követelményének is meg kell felelnie. [30/1997. (IV. 29.) AB határozat; 16/1991. (IV. 20.) AB határozat].

Az Alkotmánybíróság eljárásának ki kell terjednie a korlátozás vizsgálatára, amelynek első lépése, hogy eltérő bánásmód alkalmazására került-e sor, tehát fennáll-e a megkülönböztetés. A megkülönböztetésnek alapvetően két típusa van: közvetlen a megkülönböztetés, ha egy személy vagy egy csoport más bánásmódban részesül egy másik személyhez vagy csoporthoz képest; közvetett vagy rejtett megkülönböztetés esetében pedig egy intézkedés ugyan látszólag általános, semleges és mindenkire egyformán érvényes, de eredményét vagy hatását tekintve valójában mégis egy konkrét személyt vagy társadalmi csoportot sújt további hátrányokkal. Álláspontom szerint az Mmtv. jelen beadványomban hivatkozott módosítása, annak hatályba lépésének módja engem az alábbiakban kifejtettek szerint nyilvánvalóan hátrányosan érintő módon diszkriminált, ezáltal esetemben az alaptörvény-ellenesség fennáll.

Az Alkotmánybíróságnak ugyanakkor azt is meg kell vizsgálnia, hogy az eltérő bánásmód jelent-e hátrányt számomra, tehát hátrányosnak minősül-e a megkülönböztetés, ugyanakkor nyilvánvaló tény, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a különbségtétel már maga a hátrány, így esetemben is nyilvánvaló a fenti kérdésre adandó igenlő válasz. Különösen igenlő a válasz a korábban már hivatkozott anonimizált alperesi határozat tényére, az abban foglaltakra figyelemmel.

Az Alkotmánybíróság vizsgálatának következő lépése, hogy érintettek összehasonlítható helyzetben vannak-e, tehát a hátrányos megkülönböztetés homogén csoportba tartozó személyek között áll-e fenn vagy sem. Az egyenlőség nem jelenti a megszerezhető jogok terjedelmének teljes azonosságát. A diszkrimináció szükségképpen összehasonlítást igényel, hiszen egy személy vagy csoport mindig valakihez képest van hátrányos helyzetben, ezért az alkotmányossági vizsgálat során megkerülhetetlen szempont, hogy a különbségtételre azonos, ún. homogén csoportba tartozó,

egymással összehasonlítható helyzetben lévő jogalanyok vonatkozásában került-e sor. Álláspontom szerint jelen ügy eldöntése szempontjából a Magyarországon rokkantsági ellátásban részesülő személyek egységes, homogén csoportnak tekinthetők, hiszen elvileg közöttük csak az egészségkárosodás mértéke és a korábbi járulékfizetési szint jelenthetne különbséget, esetemben azonban ez nem így van, hiszen úgy gondolom, hogy egy kirekesztő alapjogi megkülönböztetéssel állunk szemben, azaz egy védett tulajdonság alapján és alapjog tekintetében tettek velem szemben megkülönböztetést, amelyből engem hátrány ért és ér a mai napig. Ez a kettős mérce számomra – és úgy gondolom sok tízezer sorstársam számára is – elfogadhatatlan.

A legszűkebb felfogás szerint az Alaptörvény fent hivatkozott XV. cikk (1) bekezdése kizárólag a (2) bekezdéssel együtt alkalmazható, eszerint a diszkrimináció tilalma az alapvető jogok vonatkozásában és a XV. cikk (2) bekezdésében felsorolt emberi alaptulajdonságbeli különbségeknél kezdődik, ezért az "általános egyenlőségi jog", mint olyan a diszkrimináció megengedhetetlen kitérítését jelenti. Az Alaptörvény tehát eleve csak a kirekesztő alapjogi megkülönböztetés ellen nyújt védelmet. A tágabb – a gyakorlatban általánosnak tekinthető – értelmezés ezzel szemben az, hogy az egyenlően kezelés általános követelménye az alapjognak nem minősülő egyéb jogokra is vonatkozik. A megengedőbb álláspont szerint az idézett formula az egyenlőség védelmi körének a nyitottságát, tehát azt támasztja alá, hogy az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése mindenféle megkülönböztetés, indokolatlanul nem egyenlő kezelés esetében felhívható, nincs ún. belépési küszöb. Ez arra vezethető vissza, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata az emberi méltósághoz való jogot tekinti az általános jogegyenlőség forrásának. Más szavakkal, az emberi méltósághoz való jog speciális megnyilvánulása az alkotmányozó hatalom által az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében immáron külön is nevesített általános jogegyenlőség. A homogén csoporton belül tett igazolhatatlan megkülönböztetés végső soron szükségképpen sérti az egyenlő méltóságú, illetve az egyenlő tiszteletre érdemes személyként kezelés követelményét. (Kováts Beáta: Az egyenlőséghez való jog vizsgálatának döntési modellje az Alkotmánybíróság gyakorlatában, Alkotmánybírósági Szemle 2020/2. 19-29. oldal).

Az Alaptörvény fent hivatkozott XV. cikk (2) bekezdése alkalmazása a rendelkezés szó szerinti megfogalmazását alapul véve két konjunktív feltételtől függ: a különbségtételre alapvető jog tekintetében kerül sor és a különbségtétel védett tulajdonság alapján történik. Azt, hogy a különbségtételre alapvető jog tekintetében kerüljön sor, az Alkotmánybíróság eredendően nem tekintette valódi feltételnek, több döntésében is akként fogalmazott, hogy az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt tilalom kiterjeszthető a teljes jogrendszerre. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése eszerint generálisan a védett tulajdonság tekintetében, homogén csoporton belül tett megkülönböztetés esetében alkalmazható, ekképp elvileg vonatkozik a kirekesztő, a minősített kirekesztő és a kirekesztő alapjogi megkülönböztetésekre is, tehát bizonyosan tiltja a diszkrimináció súlyosabb esetét, a kirekesztő alapjogi megkülönböztetést. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése pedig konkrét csoportképző ismérveket sorol fel, mint védett tulajdonságokat, amelyek tekintetében az alapjogi sérelem fennállhat. Jelen alaptörvény-ellenesség megállapítására irányuló indítványomat mindkét, az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseiben foglalt rendelkezésekre is alapítom.

Az alaptörvény-ellenesség vizsgálatának további fontos szempontja a korlátozás igazolhatósága, amely lényegében azt jelenti, hogy az ún. észszerűségi teszt alapján alaptörvény-ellenesnek akkor tekinthető egy megkülönböztetés, ha az önkényes, annak nincs észszerű indoka. Ugyanakkor fontos egy szükségességi-arányossági teszt lefolytatása, ahogy arra jelen beadványomban korábban már utaltam [30/1997. (IV. 29.) AB határozat; 16/1991. (IV. 20.) AB határozat]. Az arányosság körében

– az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján – az vizsgálendő, hogy az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjog-sérelem súlya megfelelő arányban állnak-e egymással, mert a korlátozás során az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kell alkalmazni, azaz a korlátozás nem haladhatja meg azt a szintet, mint amit az alkotmányosan igazolható cél elérése feltétlenül megkíván. Egyenlőségi ügyekben a szükségességi-arányossági (-alkalmassági) teszt alkalmazása mögött az a megfontolás áll, hogy a megkülönböztetések egy része alapjogot érint, és az alapjog tekintetében tett megkülönböztetés egyúttal alapjog-korlátozásnak is minősül, márpedig alapjog korlátozására az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése irányadó. (Kováts Beáta: Az egyenlőséghez való jog vizsgálatának döntési modellje az Alkotmánybíróság gyakorlatában, Alkotmánybírósági Szemle 2020/2. 19-29. oldal).

Az engem ért hátrányos megkülönböztetés kapcsán továbbá az alábbiakra kívánok hivatkozni:

Az Mmtv. 33. § (1) bekezdése szerint a 2011. december 31-én III. csoportos rokkantsági, baleseti rokkantsági nyugdíjban, rendszeres szociális járadékban részesülő – a 30. § (3)–(5) bekezdése, a 31. § és a 32. § (1) bekezdés b) és c) pontja alá nem tartozó – személyek ellátását a Kormány által kijelölt szerv 2012. január 1-jétől rehabilitációs ellátásként folyósítja azzal, hogy az ellátás összege megegyezik a 2011. december hónapra járó – a III. csoportos rokkantsági, baleseti rokkantsági nyugdíjban részesülők esetén a 2012. januári nyugdíjmelés mértékével növelt – ellátás összegével.

Ezen jogszabályi rendelkezés hatására a szerzett jognak minősülő rokkantsági nyugdíjam 2012. év január hónap 01. napjától kezdődően rehabilitációs ellátássá minősült át, majd 2016. év január hónap 01. napjától a Fejér Megyei Kormányhivatal 76-2-02266/2015/7. ügyszámú és FEU/001/008552-7/2015. iktatószámú határozata alapján rokkantsági ellátás került részemre megállapításra, mint C2 minősítési kategóriába tartozó megváltozott munkaképességű személy részére. Rendkívül fontos körülmény ugyanakkor, hogy a rokkantsági ellátásom megállapításának alapját a korábbi rehabilitációs ellátásom összege képezte, ekkor azonban még az Mmtv. határozat keltének időpontjában hatályos 12. § (1) bekezdés b) pontja alapján a mindenkori minimálbér 45%-os mértékében volt meghatározva a legkisebb folyósítható ellátási összeg. Az Alkotmánybíróság a 21/2018. (XI. 14.) AB határozatával megállapította, hogy az Országgyűlés nemzetközi szerződésből származó jogalkotói feladat elmulasztását valósította meg azáltal, hogy az Mmtv. 12. § (1) bekezdés a) pontját a törvény 33/A. § (1) bekezdés a) pontja alá tartozó esetekben oly módon rendelte alkalmazni, hogy ezzel egyidejűleg nem alkotott olyan szabályokat, melyek lehetővé teszik az ellátás összegének meghatározása során az ellátásra jogosultak élethelyzetét érdemben meghatározó tényleges fizikai állapota javulásának mértéke, illetőleg a 2012. január 1. napját megelőzően megállapított ellátás összege figyelembevételét. Az Országgyűlés ezen AB határozat hatására meghozta a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény módosításáról szóló 2021. évi XXXV. törvényt, amely a 2. §-ával az Mmtv.-be beiktatta annak alábbi 33/B. §-át. Ezen jogszabályhely alapján az arra jogosultak választhattak, hogy 500.000,- Ft kompenzációt kérnek a további jogorvoslati jogról történő lemondásért cserébe vagy pedig megnyílt számukra a lehetőség egy állapotvizsgálatra vonatkozó kérelem előterjesztésére és új ellátási összeg megállapítására. Ez a lehetőség azonban számomra nem adatott meg, tekintettel arra a körülményre, hogy az csak azokat illette meg, akiknek az ellátási összege csökkent, esetemben azonban ez fogalmilag kizárt volt, hiszen a jogszabállyal érintett időszakban végig a lehető legkisebb összegű ellátásban részesültem, ezért annak csökkenése kizárt volt.

A tényleges diszkrimináció (mégpedig kirekesztő alapjogi megkülönböztetés) álláspontom szerint esetemben abban lehet fel, hogy egy ugyanolyan járulék-befizetési adatokkal és szolgálati idővel rendelkező, ám a rokkantsági ellátás összegét jelenleg megállapítani kérő magyar állampolgár esetében a megállapított rokkantsági ellátás összege lényegesen magasabb. Ennek oka az Alkotmánybíróság által több határozatban is vizsgált, az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja szerinti havi átlagjövedelem számítás szabálya, amely szerint a kérelem benyújtását megelőző évben elért társadalombiztosítási járulék alapját képező jövedelem napi átlagának 30-szorosa minősül alapesetben havi átlagjövedelemnek, tehát a rokkantsági ellátás számításánál – miután az nem nyugdíjnak minősül – a szolgálati idő és az annak során befizetett járulékösszeg érdemi jelentőséggel nem bír, hiszen a rokkantsági ellátás egészségbiztosítási és nem nyugdíjbiztosítási ellátás. Esetemben viszont először rokkantsági nyugdíj megállapítására került sor, ezért hiába volt a megállapítást közvetlenül megelőző évben a társadalombiztosítási járulék alapját képező jövedelemem 220.000,- Ft, az egész szolgálati időszak (1984-2010.) alapján állapították meg a havi átlagjövedelem összegét 76.007,- Ft összegben (ennek igazolására csatolom egy 2008. évi bérszámfejtési lapomat, amely a fentieket alátámasztja). Ez a 26 évre, azok egészére valorizált és átlagolt összeg képezte a rokkantsági nyugdíjam alapját, amelyből a jogalkotó önkényes eljárása, az Mmtv. hatályba lépése miatt lett rokkantsági ellátás.

Ha csak a fent hivatkozott 220.000,- Ft-os havi átlagjövedelmet veszem alapul (ami a 2008. évhez képest nyilvánvalóan számottevően növekedett volna egészségkárosodásom hiányában) az Mmtv. fent hivatkozott 12. § (1) bekezdés b) pontja szerint is $220.000 \cdot 0,6 = 132.000,-$ Ft-ra adódna, tehát lényegesen meghaladná a jelenlegi rokkantsági ellátásom összegét. A jogalkotó egyszerűen az út szélén hagyott engem és még számos sorstársamat, lényegében bármilyen alkotmányosan elfogadható, az arányossági tesztet kiálló indok nélkül kirekesztő alapjogi megkülönböztetést alkalmazott velem szemben, amikor a folyósított összeget a nyugdíjszámításra vonatkozó szabályok figyelembevételével állapította meg, majd a szerzett jogom elvételét követően nem rendelkezett arról, hogy a hátrányos megkülönböztetést érdemben orvosolja azok számára, akik ebben az időszakban minősülták át rokkant nyugdíjasból rokkantsági ellátottakká. Álláspontom szerint nincs tehát olyan alaptörvényi indok, amely a fentiek szerinti kirekesztő alapjogi megkülönböztetést indokolttá tenné, 2 ugyanolyan paraméterekkel rendelkező, pusztán a rokkantsági ellátás megállapításának időpontjában különböző magyar állampolgár között tett ilyen megkülönböztetés az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésébe ütközik. Alaptörvény-ellenes diszkrimináció ugyanis azáltal is megvalósulhat, hogy a jogalkotó meghatározott személyeket - kifejezett rendelkezéssel vagy hallgatással - kizár egy adott jogszabály alkalmazásából (a jogszabály által nyújtott előnyökből) [32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [52]].

Amint az Alkotmánybíróság is a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvénnyel kapcsolatos, nemzetközi szerződésből származó mulasztás megállapításáról és alkotmányos követelmény megállapításáról szóló 21/2018. (XI. 14.) AB határozata [52] bekezdésében is megállapította, hogy „a szabályozás további hiányossága, hogy az Mmtv. 12. § (1) bekezdés a) pontja szerinti rokkantsági ellátás megállapítása során az ellátás összege meghatározásának alapja minden esetben az átlagjövedelem, ami korábbi, 2012. év január hónap 01. napját megelőzően megítélt rokkantsági nyugdíj folyósítás esetén nem az ellátásra jogosultak rokkantsági nyugdíj meghatározásához alapul vett jövedelme, hanem az ezen jövedelemből számított, és annak mértékét nyilvánvalóan el nem érő rokkantsági nyugdíj. Mindez azt jelenti, hogy az Mmtv. vonatkozó rendelkezései értelmében a szabályozás hiányosságából adódóan még azonos szolgálati idő és járulékfizetés alapját képező jövedelem esetén is alacsonyabb összegű ellátásra válhatnak jogosulttá azok, akik az Mmtv. hatálybalépésének időpontjában már

rokkantsági nyugdíjban részesültek, azon ellátásra jogosultakhoz képest, akik az Mmtv. hatálybalépését követően váltak csak rokkantsági ellátásra jogosulttá.”. Amint a fenti alkotmánybírói döntés is alátámasztja, a 2. homogén csoport az Mmtv. hatálybalépése időpontjában már rokkantsági nyugdíjban részesülők és az Mmtv. új szabályozása alapján rokkantsági ellátás iránti kérelmet előterjesztő megváltozott munkaképességű személyek, tekintettel arra tényre, hogy a rokkantsági nyugdíj és rokkantsági ellátás alapja és kiszámításának módja, mértéke gyökeresen eltér egymástól. A rokkantsági ellátásom havi összege a 2023. évben 85.955,- (Nyolcvanötezer-kilencszázötvenöt) Ft volt. Amint a jelen alkotmányjogi panaszomban is már részletesen bemutattam, a rokkantsági nyugdíjam megállapítását közvetlenül megelőző évben a társadalombiztosítási járulék alapját képező havi jövedelemem 220.000,- (Kettőszázhuszezer) Ft volt. Ugyanitt levezettem azt is, hogy ha csak ezen összeget vesszük figyelembe, azaz az időközben, 2008. év óta bekövetkezett bérfejlesztéseket figyelmen kívül hagyjuk, az Mmtv. 12. § (1) bekezdés b) pontja alapján is legalább 132.000,- (Egyszázharminckettőezer) Ft összegű havi rokkantsági ellátásra lennék jogosult. Az Mmtv. 12. § (1) bekezdés b) pontja szerint a rokkantsági ellátás havi összege a 3. § (2) bekezdés b) pont bb) alpontja és az 5. § (2) bekezdés b) pontja szerinti esetben a havi átlagjövedelem 60 százaléka, de legalább az alapösszeg 45 százaléka és legfeljebb az alapösszeg 150 százaléka. Tekintettel arra, hogy a nyugellátások és egyes más ellátások 2024. január havi emeléséről szóló 524/2023. (XII. 1.) Kormányrendelet 11. §-a az Mmtv. 8/A. §-át akként módosította, hogy a 2023. év december hónap 31-ét követő kezdő időponttól megállapított rokkantsági vagy rehabilitációs ellátásra való jogosultság esetén az Mmtv. 9. és 12. §-a szerinti alapösszeg 137.655,- (Egyszázharminchétezer-hatszázötvenöt) Ft lett, így az Mmtv. 12. § (2) bekezdés b) pontja szerinti rokkantsági ellátás alsó és felső határa $(137.655 \cdot 0,45)$ és $(137.655 \cdot 1,50)$ 61.945,- (Hatvanegyezer-kilencszáznegyvenöt) Ft és 206.483,- (Kettőszázhatvanegyszáznyolcvanhárom) Ft közé esik. Az kétségtelen tény, hogy az Mmtv. 1. § (1) bekezdés 3. pontjában meghatározott havi átlagjövedelem fogalma szerint azt a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző naptári évben (a továbbiakban: referencia-időszak) elért, a 2020. év július hónap 01. napját megelőző időszakra a pénzügyi egészségbiztosítási járulék, a 2020. év július hónap 01. napjától kezdődő időszakra a társadalombiztosítási járulék (a továbbiakban együtt: társadalombiztosítási járulék) alapját képező jövedelem (a továbbiakban: jövedelem) napi átlagának 30-szorosa; ha a jogosult a referencia-időszakban nem rendelkezik legalább 180 naptári napi jövedelemmel, a referencia-időszak kezdő időpontját követően szerzett, a kérelem benyújtásának napját megelőző 180 naptári napi jövedelem napi átlagának 30-szorosa; ha a jogosult amiótt nem rendelkezik 180 naptári napi jövedelemmel, mert a vizsgált időszakban vagy ennek egy részében táppénzben, baleseti táppénzben részesült, ha az számára kedvezőbb, a táppénzt, baleseti táppénzt megelőző 180 naptári napi jövedelmet kell figyelembe venni.

A közigazgatási peres eljárás során, a 2024. év április hónap 12. napján kelt beadványomhoz mellékeltem egy anonimizált, azonban az alperesi kormányhivatal által 2022. év november hónap 24. napján meghozott határozatot. Ennek tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy a jogosult havi átlagjövedelme 440.375,- (Négyszáznegyvenezer-háromszázhetvenöt) Ft volt, tehát hozzávetőlegesen egyezik az én valorizált havi átlagjövedelememmel, ugyanakkor a csatolt határozat alapján a jogosult részére 169.380,- (Egyszázhatvankilencezer-háromszáznyolcvan) Ft összegű havi rokkantsági ellátás került megállapításra. Azért „pusztán” csak ennyi, mert a határozat 4. oldal tetején található számítás alapján a havi átlagjövedelem 60%-a, azaz 264.225,- (Kettőszázhatvannégyezer-kettőszázhuszonöt) Ft meghaladta a maximálisan megállapítható ellátás összegét (alapösszeg 150%-a), ezért került a maximálisan megállapítható összegben meghatározásra a jogosult rokkantsági ellátásának összege. Tehát álláspontom szerint az itt leírtak szerint mutatható ki a hátrányos megkülönböztetés, ez a konkrét eset egyértelműen, világosan és számszerűen

[REDACTED]

alátámasztja, hogy közel azonos havi átlagjövedelem esetén a régi szabályok alapján 85.955,- (Nyolcvanötezer-kilencszázötvenöt) Ft, míg az új szabályok alapján 169.380,- (Egyszázhatvankilencezer-háromszáznyolcvan) Ft a havi rokkantsági ellátás összege. Véleményem szerint ez világos és egyértelmű bizonyíték a hátrányos megkülönböztetésre. Úgy gondolom, hogy a fenti 2 eset kapcsán egyetlen paraméterben van eltérés: ki mikor kérte a rokkantsági ellátás megállapítását. Márpedig ha kizárólag ez az egy paraméter az eltérés és a kapott végeredmény (ellátás mértéke, összege) esetén ilyen nagyságrendű különbség tapasztalható, mint amit bemutattam és okiratokkal alátámasztottam, ott csakis alaptörvény-ellenes hátrányos megkülönböztetés történt, elfogadható alkotmányos indok nélkül.

Jelen alkotmányjogi panaszomhoz **F/5.** sorszám alatt mellékelten csatolom az elsőfokú közigazgatási peres eljárás során a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiumához 2023. év október hónap 12. napján az alperesi kormányhivatal védírtára benyújtott válasziratomhoz már mellékeltem diagramot. Ez az ábra vizuálisan is jól szemlélteti a fent általam előadottakból levezethető diszkriminációt, azt, hogy a korábbi mindenkor minimálbérhez kötött rokkantsági ellátás alapösszeghez történő rögzítésével milyen szétnyíló olló keletkezett, hiszen az alapösszeg változása az alacsony bázis miatt meg sem közelítette a minimálbér viszonylag dinamikus változását, így vizualizálja a rokkantsági ellátásban részesülők egyre nagyobb hátrányát a munkát végezni képes állampolgárokkal szemben.

Esetemben a hátrányos megkülönböztetés véleményem szerint abban is egyértelműen kimutatható, hogy jelenleg a magyar társadalomban számos támogatási forma vagy munkavégzésből származó jövedelemhez vagy pedig családtámogatáshoz kapcsolódik, ugyanakkor sem személyi jövedelemadó jóváírást, sem családi adókedvezményt sem tudok igénybe venni, hiszen bevételi forrásaim a rokkantsági ellátás és a családi pótlék, a munkavégzésem teljesen esetleges, a Magyar Állam ebből a szempontból is hátrányosan megkülönböztet azon magyar állampolgárokhoz képest, akik a személyi jövedelemadó kedvezménynek igénybevételére jogosultak.

Álláspontom szerint a jelen alkotmányjogi panaszban kifejtettek alapján esetemben egyrésztől alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként merült fel a hátrányos megkülönböztetés, amely a magyar állampolgárok széles körét érinti, másrészt úgy gondolom, hogy a Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma és a Kúria is alapjogi jogsértést követett el akkor, amikor a kifejezett indítványom és annak okiratokkal történt alátámasztása ellenére sem fordultak a Tisztelt Alkotmánybírósághoz és kezdeményezték az Abtv. 25. § (1) bekezdése alapján egyedi normakontroll eljárást, miáltal sérült az Alaptörvény XXVIII. cikkében meghatározott tisztességes eljáráshoz való jogom. Amint azt Árvai Zsuzsanna Magyarország Alaptörvényéhez fűzött nagykommentárja is megfogalmazza, az Alaptörvény XXVIII. cikke a bírósági eljárás olyan alkotmányos garanciáit biztosítja, mint a tisztességes eljáráshoz való jog, az észszerű időn belül történő eljárás követelménye [10/2021. (IV. 7.) AB határozat] a fair eljárás elve, a bírósághoz fordulás joga, a védelemhez való jog, a fegyverek egyenlősége, a nullum crimen sine lege és nulla poena sine lege elve, az ártatlanság vélelme vagy a jogorvoslathoz való jog, amelyek további részjogosítványokra bonthatók.

A 3223/2018. (VII. 2.) AB határozat a fair bírósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban kifejezetten is rögzítette, hogy az egyrészt nem azonosítható az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal, másrészt azt, hogy a fair eljárással összefüggésben kiterjedt alkotmánybírósági gyakorlat létezik. Ez a döntés is megfogalmazta, hogy „jogállami keretek között a »tisztességes« karakter minden közhatalom erejével felruházott eljárással szemben követelmény.

Ezért a sajátosságok figyelembevétele mellett, de a hatósági eljárásban is meg kell jelennie a fair eljárás követelményeinek, amely követelményeket az alapjogi jogalanyiséggal rendelkező ügyfeleknek alanyi jogként, végső fokon alapjogként ki kell tudni kényszeríteni. E jogok érvényesíthetősége a hatóság működésének korlátja, jogszerű eljárásának pedig mércéje.” {3223/2018. (VII. 2.) AB határozat, Indokolás [28]}. Az újabb gyakorlat ugyanakkor több elemet is az Alaptörvény XXIV. cikk szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz kapcsolt, míg a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog kapcsán az Alkotmánybíróság megerősítette, hogy fenntartja eddigi döntéseiben foglalt álláspontját. Így kifejezetten is visszautalt a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában rögzítettekre, amelyet később több döntésében [például: 5/1999. (III. 31.) AB határozat; 14/2002. (III. 20.) AB határozat; 15/2002. (III. 29.) AB határozat; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat] is megerősített. Az Alaptörvény hatálya alatt a testület a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában újlag is megerősítette a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát. {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alaptörvény által is megerősített részjogosítványok között említette az Alkotmánybíróság különösen a következőket: „a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága (ami nem garantálja a döntés igazságosságát), a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma, továbbá az ésszerű időn belüli elbírálás. A szabály de facto nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége.” {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]–[50]}.

Az Alkotmánybíróság a XVIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatban azt is leszögezte, hogy az Alaptörvény 28. cikkével természetes fogalmi egységet alkot. „A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [26], megerősítve: 33/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [29]}. „Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az önkényes bírói jogértelmezés az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére vezethet. Az Alkotmánybíróság a jogalkalmazói önkény fennállásából fakadóan azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét. Amennyiben a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályok figyelmen kívül hagyásával jár el, a jogértelmezési hiba contra constitutionem önkényessé válik” {11/2022. (VI. 2.) AB határozat, Indokolás [23] és 33/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [30]}. Az Alaptörvény 28. cikke a bíróságokra nézve kifejezetten is rögzíti az Alaptörvénnyel összhangban lévő, alkotmánykonform értelmezés kötelezettségét. „Az Alaptörvény 28. cikke az alkotmánykonform értelmezés követelményeit a jogszabályok bíróság általi alkalmazása körében határozza meg, mivel azonban a népszavazás a közvetlen hatalomgyakorlás megnyilvánulásaként – főszabályként – jogalkotásra irányul, a Kúria a népszavazási kérdés hitelesítésekor sem tekinthet el ezen alaptörvényi rendelkezés érvényre juttatásától.” {33/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [31]}.

Az Alkotmánybíróság emellett megerősítette azt a korábban már kialakított gyakorlatát, amely szerint a tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye {14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266; 3001/2020. (II. 4.) AB határozat, Indokolás [42]}. Ugyanakkor a tisztességes eljáráshoz való jog egyes részjogosítványai korlátozhatók és ezek a korlátok az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített általános alapjogvédelmi teszt alkalmazásával vizsgálhatók {3/2014. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [61]; 17/2015. (VI. 5.) AB

határozat, Indokolás [103]; 3031/2017. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [61]]. Az Alkotmánybíróság fenntartotta a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban már kimunkált azon gyakorlatát is, amely szerint az alapjogok korlátozásának azok lényeges tartalma a határa. Valamely alapjog lényeges tartalmát pedig „az a korlátozás sérti, amely – valamely más alapvető jog vagy alkotmányos cél érdekében – nem elkerülhetetlenül szükséges, továbbá, ha szükséges is, a korlátozás által okozott jogsérelem az elérni kívánt célhoz képest aránytalan” (ABH 1998, 91, 98).

Mindezek közül a tisztességes eljáráshoz való jog talán a legátfogóbb jog, amelynek nemzetközi irodalma is igen jelentős, köszönhetően a strasbourgi eseteknek is. A tisztességes eljáráshoz való jog ugyanis az emberi jogi egyezményekben is szerepel, úgymint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke vagy a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya. A hatályos szabályozás azonban inkább az előbbihez közelít, ugyanis az „igazságos” jelző helyett a „tisztességes”-t használja, és tartalmazza az észszerű időn belül történő elbírálás követelményét is. Ám a „vád” megfogalmazás előtt nem tartalmazza az Emberi Jogok Európai Egyezményében szereplő „büntetőjogi” jelzőt, amely lehetőséget nyújtott arra, hogy a strasbourgi Bíróság a büntetőjogi jelleg értelmezésével a büntetőjog fogalmát mintegy kiterjessze, és adott esetben az egyes részes államok jogától függetlenül, egyfajta nemzeteken átvélő tartalommal alkalmazza, adott esetben szabálysértési vagy fegyelmi ügyekre nézve is.

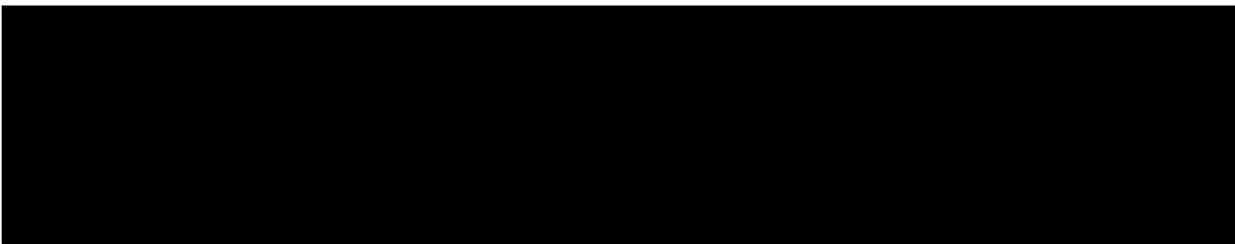
Az Alaptörvény XXVIII. cikke alapján tehát az igazságosság helyett a tisztességes eljárás követelménye érvényesül, amely az Alkotmánybíróság álláspontja szerint olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”. [6/1998. (III. 11.) AB határozat].

Azt gondolom, hogy a korábban Európa-bajnok inflációval sújtott időszakban a legfőbb ideje annak, hogy a Magyar Állam végre érdemben is gondoskodjon a rokkant emberekről, teljesítse Alaptörvényben is megerősített államcélját és megfelelő megélhetést biztosító ellátást biztosítson számukra. Ennek elmaradása esetén ugyanis világosan kijelenthető, hogy a Magyar Állam egyértelmű és legfőbb államcélja a rokkantsági ellátásban részesülő magyar állampolgárok módszeres elszegényítése, éhhalálra ítélese. A törvényesség őrének szerepét betöltő Alkotmánybíróság számára pedig megadatott az a történelmi lehetőség, hogy letértítse a Magyar Államot tévútjáról, és kötelezze azt a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos cél elérésére, az emberi méltóságom tiszteletben tartására. Ennek szellemében várom a Tisztelt Alkotmánybíróság számomra gyors és pozitív döntését.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel jelen alkotmányjogi panasz útján akként nyilatkozom, hogy hozzájárulok nevem nyilvánosságra hozatalához.

Jelen alkotmányjogi panasz útján akként nyilatkozom, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági döntés végrehajtásának felfüggesztését nem kezdeményeztem.

Az F/1. sorszám alatt hivatkozott meghatalmazással igazolt jogi képviselőm képviseleti joga az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: **Ügyvédi tv.**) 2. § (1) bekezdés a) pontján, a 4. § (1) bekezdés a) pontján, a 27. § (1) bekezdés a) pontján, valamint a 28. §-án és a 39. § (1) bekezdésén alapul. A megbízás tényét igazolja az általam jogi képviselőm részére

adott ügyvédi meghatalmazás, amely alapján a Pp. 64. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 65. § a) pontja alapján a Szegedi Ügyvédi Kamarába 883. lajstromszám alatt bejegyzett egyéni ügyvéd jogi képviselőm jogosult eljárni. A jogi képviselőm egyéb azonosító adatait az alkotmányjogi panaszom bevezető része tartalmazza, míg azok valóságtartalma a Szegedi Ügyvédi Kamara, illetve a Magyar Ügyvédi Kamara honlapján lévő közhiteles nyilvántartásból a Pp. 112. §-a alapján ellenőrizhető.

Kelt Szeged, 2025. év január hónap 21. napján

Csatolva:

- 1 példány ügyvédi meghatalmazás (F/1.)
- 1 példány elsőfokú ítélet (Veszprémi Törvényszék Közigazgatási Kollégiuma 101.K.700.514/2023/26.) (F/2.)
- 1 példány felülvizsgálati kérelem (2024. év szeptember hónap 19.) (F/3.)
- 1 példány felülvizsgálati végzés (Kúria Kfv.VII.45.127/2024/2.) (F/4.)
- 1 példány diagram (F/5.)

Tisztelettel:

Orosvári Zsolt indítványozó
képviseletében:

dr. Monostori Róbert ügyvéd